

Arrest

nr. 183 349 van 3 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2017 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2017 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 06.12.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 30.06.2016 in Italië werden geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 06.12.2016 en verklaarde dat hij van Guinee op 27.04.2016 verliet om via Mali naar Niger te reizen om na een verblijf van enkele dagen in Agadez naar Libië door te reizen. Hij gaf aan 2 weken in Libië te hebben verbleven alvorens het grondgebied van de Lidstaten ergens in juni 2016 in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 30.06.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrucken er geregistreerd werden, maar verklaarde dat hij er geen asielaanvraag indiende. Hij gaf aan dat hij tot 3 dagen voor aankomst in België in een opvangcentrum in Milaan verbleef om vervolgens via Frankrijk naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 06.12.2016 een asielaanvraag in.

Op 14.12.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat dit het beste land is om geholpen te worden en alles er eerlijk zal verlopen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij voor België koos. Hij gaf aan dat hij in Italië niet geholpen werd. Hij specificeerde dat hij medische problemen had en daar niet voor geholpen werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat hij in Italië niet geholpen werd. Hij specificeerde dat hij er medische problemen had en daar niet voor geholpen werd.

We wijzen er vooreerst op dat de betrokkene op een eerdere vraag - gepolst naar zijn gezondheidssituatie - aangaf geen medische problemen te hebben, noch medicatie te nemen. Nadat hij aangaf dat hij in Italië medische problemen had, waar hij niet voor geholpen werd, werd hem gevraagd of hij ondertussen genezen was, aangezien hij eerder aangaf geen medische problemen te ervaren. De betrokkene wijzigde daarop zijn eerdere verklaring en gaf aan last te hebben van hoofdpijn, pijn in zijn benen en hartkloppingen. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene fundamentele tegenstrijdigheden vertonen en het gegeven dat hij aanvankelijk stelde geen gezondheidsproblemen te ervaren en dit pas wijzigde naar hoofdpijn, pijn in zijn benen en hartkloppingen nadat hij gewag maakte van niet behandelde medische problemen in Italië, noopt ons inziens tot de conclusie dat de verklaringen van de betrokkene als uiterst ongeloofwaardig moeten beschouwd worden. Het lijkt derhalve aannemelijk dat de betrokkene slechts gewag maakte van medische problemen om een vermeende slechte behandeling in Italië te onderbouwen.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde gedurende de gehele duur van zijn verblijf in Italië - in dit geval ongeveer 5 maanden - in een opvangcentrum in Milaan verbleef. Dit wijst er ons inziens op dat de betrokkene weldegelijk goed behandeld en opgevangen werd en derhalve vormen de vage en tegenstrijdige verklaringen van de betrokkene geen rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Italië.

We merken op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 14.12.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1991 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Guinee verblijft. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - aanvankelijk verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, maar plots verklaarde last te hebben van hoofdpijn, pijn in zijn benen en van hartkloppingen, maar tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDrapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen

bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

We verwijzen eveneens naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dat een actualisatie is van een rapport uit 2013 en ruim aandacht besteedt aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze",

pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden.

Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 4, 5, 16, 17 en 18 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht en het recht gehoord te worden.

2.5.2.2. Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij als volgt:

“□ *Samenvatting van de onderdelen van het middel*

1ste onderdeel : Miskenning van het informatie-plicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling daar verzoeker niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk ;

2de onderdeel : Miskenning van het recht om gehoord te worden door geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview ;

3de onderdeel : Miskenning van het zorgvuldigheidsplicht door de vrees van discriminatie door de Italiaanse autoriteiten als subjectief te beschouwen en niet op afdoende wijze te toetsen aan de hand van objectieve en beschikbare rapporten ;

4de onderdeel: Miskenning van het zorgvuldigheidsplicht door niet alle relevante elementen in te zamelen omtrent de medische situatie van verzoeker en de actuele en effectieve situatie in Italië mbt het toegang tot de asielpprocedure en de opvangstandigheden in centra ;

5de onderdeel : Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoekster bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling ;

□ Ontwikkeling van het middel

i. Onderdelen 1 tot 2

De volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden ;
- zijn rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd ;
- er werd aan verzoekende partij geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening ;
- er werd aan verzoekende partij gevraagd om haar antwoorden kort te houden ;
- verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening ;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman ;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer zij door verwerende partij ondervraagd werden ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatie-plicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest. (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

De omstandigheden van het procedure bij DVZ lieten verzoeker niet toe zijn compleet relaas door te geven. Verzoeker had meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ, om aan het gebrek aan bewijsstukken te palieren.

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn,

niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C 411/10 en C 493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van “openbare orde” zijn :

CE nr 126157, 8.12.2013 : « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable; »

In casu had verzoeker ingeroepen dat hij medische problemen had, en dat hij geen zorgen kon krijgen in Italië. Hij had eveneens verteld dat hij medische zorgen kreeg in het centrum en dat hij een scanner ging hebben om zijn hoofdpijn te kunnen diagnosticeren. Er werd hem echter niet gezegd dat het beter zou zijn om die verklaringen te staven met medische stukken, waardoor verzoeker dit niet gedaan heeft.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze verklaringen van verzoeker en betwist de echtheid ervan, omwille van een beweerde tegenstrijdigheid.

Waren de bepalingen gevisieerd in dit onderdeel nageleefd geweest, dan had verzoeker het belang kunnen weten om deze medische elementen neer te leggen, had hij die elementen neergelegd en had de bestreden beslissing niet kunnen betwisten dat verzoeker effectief medische problemen heeft.

De kern van de bezwaren van verzoeker om terug te keren naar Italië zijnde de afwezigheid van medische zorgen aldaar, is dit cruciaal om te oordelen of verzoeker terugsturen naar Italië een schending uitmaakt van zijn fundamentele rechten.

Verzoeker heeft bijgevolg een ernstig nadeel ondervonden bij het niet naleven van de in dit onderdeel geïssueerde bepalingen.

ii. Onderdeel 3

De bestreden beslissing rust op een appreciatiefout omdat de verklaring van verzoeker over het feit dat hij geen toegang kon krijgen tot medische zorgen terwijl hij dit dringend nodig had niet ernstig werd genomen.

Tijdens de Dublin-interview gaf de verzoeker immers aan dat hij naar Italië niet terug wou omwille van het feit dat hij compleet aan zijn lot werd gelaten terwijl hij leed aan ernstige hoofdpijn, beenpijn en hartkloppingen.

De bestreden beslissing betwist inderdaad niet dat medische zorgen meestal niet toegankelijk zijn voor asielzoekers in Italië. De beslissing beperkt zich tot het betwisten van verzoekers medische problemen en houdt geen rekening met verzoekers verklaringen hieromtrent.

Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij niet terug naar Italië wou omdat hij daar constant te horen kreeg dat er te veel migranten zijn, dat asielzoekers geen kans maken op een statuut, dat ze niet welkom zijn. Verzoeker vreest dat zijn asielaanvraag niet op een eerlijke manier behandeld zou worden in Italië en dat hij daar nooit gerespecteerd zal worden.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze vrees van verzoeker terwijl het gestaafd wordt door algemene informatie beschikbaar over Italië.

Een tal van gezaghebbende rapporten duiden inderdaad discriminatieproblemen aan met betrekking tot migranten in Italië. Bijvoorbeeld in het OSAR-rapport – waarop de bestreden beslissing ook steunt – stelt de Zwitserse non-gouvernementele organisatie dat in de hotspots “refugees are subjected to summary interviews regardless of the trauma they have experienced, a lack of consideration of special needs and vulnerabilities, and discrimination based on nationality (racial profiling)” (stuk 12).

Ook de Comité Economique et Social Européen (CESE) legt de volgende uit in zijn rapport na zijn observatie-missie in Italië (18-19 januari 2016): “au sujet de la différence de traitement accordée aux réfugiés et aux migrants économiques, la situation est complexe et les lois existantes sont inadéquates. (...) Enfin, les ONG présentes ont confirmé que des discriminations fondées sur le pays d'origine ont lieu dans les centres de crise” (stuk 4).

Bovendien, migranten worden gediscrimineerd voor de toegang tot de (officiële) arbeidsmarkt. De Amnesty International rapport dat de verwerende partij aanhaalt verklaart dat:

“Because of the lack of opportunities on the regular job market, many people look for work on the black market, where it is somewhat easier to find jobs. (...) Many people living in CAS centres also work illegally and are often exploited. A lack of adequate support means that these people frequently wind up in the black market, drug trade and prostitution. In certain CAS (especially in southern Italy), residents reported that they had found unreported employment against a cash payment of 25 euros for ten hours of work via an illegal employment service.” (Amnesty International, “Hotspot Italy. How EU's Flahship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, p. 27)

Had de verwerende partij bovenstaande elementen in acht genomen, dan had ze de vrees voor een oneerlijke behandeling die de verzoeker aangaf tijdens de Dublin-interview ernstig genomen en had het gewogen in de beslissing om verzoekers asielaanvraag al dan niet in België te behandelen.

Hierdoor worden de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden door de bestreden beslissing.

iii. Onderdelen 4 en 5

Verwerende partij is schuldig aan een miskennen van het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, alleen en gepaard met artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de individuele situatie van de asielzoeker en de actuele en effectieve omstandigheden in Italië qua toegang tot de procedure en opvang.

Zo rust er op verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388).

Dit is niet gebeurd in casu.

□ Van meet af dient opgemerkt te worden dat verwerende partij de tekortkomingen en problemen in Italië minimaliseert.

Al begin 2016 benadrukte Artsen Zonder Grenzen dat de omstandigheden in de opvangfaciliteiten catastrofaal waren, en besloot om te verlaten (Médecins Sans Frontières, « La politique européenne aggrave la crise des réfugiés », 19.01.2016).

Het opvang van de nieuwkomers werd al als volgt beschreven, in overeenstemming met de verklaringen van verzoekende partij :

« en général, les arrivants sont parqués dans des centres surpeuplés offrant un accès très limité aux services essentiels comme des soins de santé, de la santé mentale ou un support légal et administratif. Les médiateurs culturels et interprètes font cruellement défaut alors qu'ils jouent un rôle important pour aider les nouveaux venus à comprendre leur environnement à et mieux s'adapter à la vie en Europe » (Médecin Sans Frontières, « Le parcours d'obstacles vers l'Europe », 20.01.2016, p. 4)

De informatie die gebruikt wordt door verwerende partij is bovendien niet afdoende daar er nog meer en meer migranten in 2016 in Italië aankwamen, en voor extra druk en uitdagingen zorgden voor de Italiaanse overheden, en meer bepaald het toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden:

« Depuis le début de l'année – 2016 –, 24 000 migrants ont débarqué dans le sud de la péninsule. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver avant la fin de l'été. Mais les centres d'accueil sont tous saturés (...) Mais les arrivées se multiplient : 24 000 en 2016, soit deux fois plus qu'au cours de la même période en 2015. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver d'ici à la fin de l'été. « Du Sud au Nord, l'Italie risque de se transformer en camps de réfugiés à ciel ouvert », s'inquiète le président de Médecins sans Frontière Italie, Loris de Filippi. « D'autant que les contrôles serrés reprennent à Vintimille et que l'Autriche veut construire une clôture anti-migrants au col de Brenner, principal point de passage avec l'Italie » (Article La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13.04.2016).

Er wordt in dat artikel verder benadrukt dat het opvangnetwerk « volledig verzadigd » is, en dat medische zorgen niet aangeboden worden.

Op 05.01.2017 kwam een asielzoeker om het leven in een centrum in Cona, 50 km gelegen van Venise. Volgens vele is dit te wijten aan een gebrekkige medische steun. De situatie in de centrum is explosief (Article de LaLibre, «La révolte des migrants du centre Cona en Italie », 5 janvier 2017).

Andrea Priante heeft de situatie onderzocht en het volgende verklaart :

"Outre l'odeur de marijuana qui flotte dans les pièces, on découvre qu'il est possible d'enfiler huit lits superposés dans une chambrette; vingt lits si la salle est un peu plus grande; et même quarante si on ne laisse que quelques centimètres entre les matelas. On comprend rapidement que cet endroit est une bombe à retardement, où des hommes de culture et de religion différentes sont entassés comme des animaux."

OSAR en DRC hebben een monitoring gevoerd omdat de Europese Lidstaten met de ernstige problemen in Italië niet afdoend rekening houden (verslag van 09.02.2017, in bijlage):

« Asylum authorities and courts in Switzerland as well as other European Member States have not taken these concerns sufficiently into account so far, which causes risk of violations of the rights of Dublin returnees to Italy. » (annex I van het verslag)

De aandacht in het verslag van OSAR en DRC is vooreerst gevestigd op kwetsbare individuen, waaraan de Lidstaten een bijzondere aandacht moeten besteden, en bijkomende garanties moeten bieden.

Nochtans blijkt uit dat verslag dat zelfs voor zeer kwetsbare personen, de minimum standardvereisten niet vervuld zijn (p. 22 van het verslag) :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. »

« The experience of the applicants was that neither the transferring Member States nor the Italian authorities ensured that information about the applicants' particular needs were communicated to the reception facility. »

« both the interviewers as well as DRC and OSAR had to intervene in the cases to ensure that the correct information on the situation of the applicants was available to the Italian authorities and organisations running the reception facilities. This was necessary to enhance the chances of the applicants to be assisted according to the standards required by the ECtHR and the RCD. »

De conclusie van het verslag is duidelijk over het feit dat een Dublin-transfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en opvangstandaarden (p. 23) :

« It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. »

Deze algemene informatie zijn hoogst van hoogst belang daar zij verzoekers' relaas staven, en daar zij duidelijke aanduidingen vormen dat verzoekers' basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat Italië niet op de terugnameverzoek heeft geantwoord, zeker wegens overstroming, en dat in deze omstandigheden geen garanties aangeboden worden ivm met verzoekers' toegang tot passende opvang en tot de asielprocedure.

□ Daarna valt te betreuren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke elementen van de verzoeker' individuele situatie.

De gezondheidssituatie van verzoeker werd niet genoeg opgezocht door de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, terwijl hij een afspraak had voor een hersenscanner, afspraak dat hij heeft moeten missen omdat hij overgebracht werd naar het repatriëringscentrum 127bis. Er werd dus nog geen diagnose opgesteld van de hoofdpijn van verzoeker.

Op basis van deze elementen stel ik vast dat een overdracht naar Italië een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoekster bloot te stellen aan behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling. Hij zal bovendien geen effectieve toegang hebben tot een eerlijke asielprocedure en dus ook niet een effectieve bescherming tegen refoulement.

□ Er dient ook opgemerkt te worden dat België zich geëngageerd heeft om Italië te helpen door asielzoekers over te nemen in het kader van een relocatieprogramma, gevraagd door Italië die overstroomd is.

Human Rights Watch (09.12.2016, in bijlage) :

« Le plan de relocalisation des demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie vers d'autres Etats européens était l'une des réponses clé à la crise humanitaire et politique que traverse l'Europe. Et il y a urgence. Plus de 66.000 demandeurs d'asile, la plupart ayant fui la guerre et les persécutions, sont bloqués en Grèce dans une situation insoutenable. »

« Malgré l'hiver qui approche, les dirigeants européens ne semblent pas pressés d'apporter une solution à la mesure des conséquences de la vague d'arrivées de 2015-2016. La mise en place rapide du plan de relocalisation aurait permis d'alléger la pression sur les principaux pays de première arrivée dans l'UE, mais aussi de soulager les souffrances des demandeurs d'asile. »

« Et la Belgique ? Elle est vraiment en queue de peloton.

En plus d'un an, le pays a accueilli seulement 206 demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie sur les 3812 prévus initialement et traîne donc en dessous de la moyenne européenne avec l'Espagne et la Roumanie. »

□ Meerdere rechtscolleges in Europa hebben Dublin-transfer naar Italië geschorst of vernietigd, zelfs voor de nieuwe grote instromen van eind 2015-2016.

In 2014 al besloot de Nederlandse Raad van State al in deze zin (Voorzitter Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (mr. Hent), 5 juni 2014, nr. 201403712/2/V4).

Volgens Kruispunt Migratie-Integratie (eigen onderstropping) :

« In Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening. Deze zaak is mogelijk van belang voor andere asioldossiers, omdat het over de algemene situatie in Italië gaat. De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht » (Kruispunt Migratie-Integratie, Nederlandse Raad van State schorst Dublin-overdracht naar Italië, <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italie>)

En ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

« Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal van deze stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voert verzoekende partij een ernstige grief aan » (RVV, arrest n°126 974, van 12 juli 2014).

In het arrest nr 137.196 dd 30.01.2015 benadrukte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verwerende partij een onvolledige en subjectieve lezing deed van de hierook geciteerde AIDA-verslagen, en benadrukte de volgende passage :

« These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centers is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. »

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak de conclusies van verwerende partij tegen, die, net als hier, de problemen, tekortkomingen en risico's in Italië minimaliseerde. De RVV verder benadrukte « l'existence de réelles carences en matière d'accueil des demandeurs d'asile. L'Italie continue en effet de faire face à un manque important de places d'accueil ».

De RvV herhaalt dat DVZ zeer voorzichtig moet zijn met de overdrachten naar Italië (nr 138 950, 22.02.2015), wat hier duidelijk niet het geval is geweest. Er zijn absoluut geen individuele waarborgen omtrent de opvang en de behandeling van verzoeker, gezien de Italiaanse instanties niet geantwoord hebben op het overnameverzoek. Dit is een groot verschil met de situatie in de zaak Ali et al. t. Zwitserland en Italië van het EHRM van 4 oktober 2016, waar individuele garanties werden verleend aan de te overdragen personen. Daarenboven hadden de betrokken personen geen medische problemen.

In de zaak N.A. t. Denemarken van 28 juni 2016 van het EHRM werd er beslist dat er geen schending was van artikel 3 EVRM op basis van volgende motivering:

“However, unlike the situation in Tarakhel, the Danish authorities – as regards transfers to Italy under the Dublin Regulation – decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum-seeker to the competent Italian authorities will take place.”

Dit lijkt niet het geval in casu gezien de Italiaanse asielinstanties nog niet toegestemd hebben met de overdracht, maar er toepassing werd gemaakt van een stilzwijgende toestemming. Het risico op schending van artikel 3 EVRM is dus in casu wel aanwezig.

Zoals hierboven werd uiteengezet is de situatie sindsdien daarenboven verergerd !

De bestreden beslissing motiveert dat de huidige situatie in Italië niet even erg is als de situatie in Griekenland op het moment van de zaak MSS.

De RvV in een arrest nr 161.616 van februari 2016, stelde vast dat er geen garantie is dat de betrokkene deftig opgevangen zal zijn in Italië daar « *les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées* ». De Raad benadrukte dat het feit dat de situatie in Italië niet even ernstig is als de situatie in Griekenland zoals beschreven in de zaak MSS van 2011, daar niets aan verandert.

Het is inderdaad zo dat artikel 3 EVRM absoluut is en geen gradatie kent. Het feit dat de situatie in Griekenland erger was dan de huidige situatie in Italië voldoet niet op zich om te oordelen dat er geen schending zou zijn van de bepaling in geval van terugkeer naar Italië.

Verwerende partij had bijgevolg toepassing moeten maken van artikel 3 (2) en 17 Dublin-Verordening. Door dit niet te doen werden artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese unie geschonden.”

2.5.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

2.5.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de tot standkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5.2.6. Verzoekende partij voert in essentie aan dat, mocht zij zijn bijgestaan door een raadsman en beter zijn geïnformeerd omtrent de toepassing en de criteria van de Dublin-verordening, en van de manier waarop zij desgevallend na het interview bijkomende informatie kon overmaken, zij de verwerende partij medische attesten had kunnen bezorgen om aan te tonen dat zij wel degelijk medische problemen heeft.

2.5.2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing aangaande de verklaringen van de verzoekende partij over haar gezondheid als volgt wordt geoordeeld: *“We wijzen er vooreerst op dat de betrokkene op een eerdere vraag - gepolst naar zijn gezondheidssituatie - aangaf geen medische problemen te hebben, noch medicatie te nemen. Nadat hij aangaf dat hij in Italië medische problemen had, waar hij niet voor geholpen werd, werd hem gevraagd of hij ondertussen genezen was, aangezien hij eerder aangaf geen medische problemen te ervaren. De betrokkene wijzigde daarop zijn eerdere verklaring en gaf aan last te hebben van hoofdpijn, pijn in zijn benen en hartkloppingen. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene fundamentele tegenstrijdigheden vertonen en het gegeven dat hij aanvankelijk stelde geen gezondheidsproblemen te ervaren en dit pas wijzigde naar hoofdpijn, pijn in zijn benen en hartkloppingen nadat hij gewag maakte van niet behandelde medische problemen in Italië, noopt ons inziens tot de conclusie dat de verklaringen van de betrokkene als uiterst ongeloofwaardig moeten beschouwd worden. Het lijkt derhalve aannemelijk dat de betrokkene slechts gewag maakte van medische problemen om een vermeende slechte behandeling in Italië te onderbouwen.*

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde gedurende de gehele duur van zijn verblijf in Italië - in dit geval ongeveer 5 maanden - in een opvangcentrum in Milaan verbleef. Dit wijst er ons inziens op dat de betrokkene weldegelijk goed behandeld en opgevangen werd en derhalve vormen de vage en tegenstrijdige verklaringen van de betrokkene geen rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Italië.”

De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij, niettegenstaande zij daartoe middels onderhavig verzoekschrift de kans toe kreeg, geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt dat haar medische problemen kan staven. De Raad ziet immers niet in, en verzoekende partij toont dit ook niet aan, indien zij werkelijk medische problemen zou hebben waarom zij zich in het gesloten centrum niet zou kunnen richten tot de centrumarts, en dit eventueel met het oog op verdere onderzoeken ten einde haar verklaringen te staven. Verzoekende partij brengt trouwens ook geen enkel bewijs bij dat zij – vooraleer zij werd opgesloten – een afspraak had voor een hersenscan.

De loutere bewering dat zij medische problemen heeft volstaat uiteraard niet. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel, nu zij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing op dat vlak anders zou zijn mocht zij afdoende zijn geïnformeerd over de mogelijkheid om desgewenst stukken over te maken aan de verwerende partij of bijgestaan zijn geweest tijdens het gehoor door een advocaat. Verzoekende partij houdt het thans slechts op een vaag en niet onderbouwd betoog dat zij nog meer verklaringen en uitleggingen had kunnen verschaffen aan de verzoekende partij, maar dergelijk betoog volstaat uiteraard niet om de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Daarenboven toont de verzoekende partij ook geenszins op enige concrete wijze aan dat zij in Italië, indien zij toch medische zorgen nodig zou hebben, zij hiervan verstoken zou blijven. Zij laat immers na enige concrete kritiek te ontwikkelen tegen de vaststellingen van de verwerende partij dat: *“We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”* En: *“Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDArapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”*

Waar de verzoekende partij blijft hameren op haar verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken dat zij in Italië aan haar lot werd overgelaten en dus geen medische zorgen heeft gekregen, kan zij de Raad niet overtuigen om de vaststelling van de dienst vreemdelingenzaken dat er aan de verklaringen van de verzoekende partij geen geloof gehecht kan worden kennelijk onredelijk te bevinden. Immers is het geenszins kennelijk onredelijk om vast te stellen dat, wanneer een asielzoeker zijn verklaringen "en cours du route" wijzigt en plots stelt wel medische problemen te hebben gehad in Italië daar waar zij initieel verklaarde geen medische problemen te hebben, tegenstrijdige verklaringen doen twifelen aan de geloofwaardigheid ervan, dit temeer nu blijkt dat verzoekende partij steeds opgevangen is geweest in Milaan. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat met de verklaringen van de verzoekende partij over haar gezondheid rekening werd gehouden daar de verwerende partij motiveert waarom deze verklaringen geen overdracht verhinderen.

2.5.2.8. Verzoekende partij meent voorts dat tal van bronnen aantonen dat er discriminatieproblemen zijn in Italië en dat er eveneens problemen zijn qua opvang en toegang tot de procedure.

2.5.2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt voorts het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

2.5.2.10. De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.5.2.11. Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omdat zij voor België koos en omdat zij in Italië niet geholpen werd waarbij zij specifieke medische problemen te hebben en er niet geholpen werd.

De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger inzake de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar medische problemen en het feit dat deze verklaringen van geloofwaardigheid ontdaan zijn door tegenstrijdigheden, gebrek aan enig concreet stavingstuk inzake medische problemen, het gegeven dat zij steeds in Milaan is opgevangen geweest alsook het feit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in Italië geen medische hulp te kunnen krijgen indien nodig.

Verzoekende partij stelt verder dat zij in Italië steeds te horen kreeg dat er teveel migranten zijn, dat asielzoekers geen kans maken op een statuut en dat ze niet welkom zijn, waarbij de Raad oordeelt dat, voor zover deze loutere beweringen al kunnen worden aangenomen *quod non*, deze evenmin indicatief zijn voor een falende asielopvang of asielprocedure in Italië. Het loutere feit dat verzoekende partij zelf de overtuiging is toegedaan dat haar asielaanvraag in Italië niet eerlijk zal behandeld worden en zij daar nooit gerespecteerd zal worden, volstaat uiteraard niet om aan te nemen dat verzoekende partij in Italië onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en dat haar asielprocedure niet op een correcte manier zal verlopen.

Het verdere betoog van de verzoekende partij komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang en behandeling van asielzoekers, waarbij zij verwijst naar diverse bronnen.

De Raad gaat aldus na of de verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40)."

Aangaande de opvang van asielzoekers wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

We verwijzen eveneens naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dat een actualisatie is van een rapport uit 2013 en ruim aandacht besteedt aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform

opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap"*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

De Raad wijst er daarnaast op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."*

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

De citaten waarnaar verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). Verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar *in casu* anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.” [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; *“33. The Court reiterates that the situation in Italy for asylum - seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).”* en § 36: *“As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.”* – verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze rechtspraak geen betrekking had op een zieke asielzoeker - en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Waar verzoekende partij aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode begin 2016 of zelfs daarvoor, kan zij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van Nederlandse rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dateren van 2014, 2015 en begin 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op haar geval.

Ook het loutere feit dat Italië een toestroom van asielzoekers heeft gekend, hetgeen de verwerende partij trouwens niet ontkent, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij bij een overdracht naar Italië riskeert onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De Raad wijst er daarnaast op, voor zover verzoekende partij verwijst naar een krantenartikel, mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

Waar verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een rapport van OSAR en DRC van 9 februari 2017 wijst de Raad erop dat, zoals de verzoekende partij dit zelf erkent in het verzoekschrift, dit rapport zich specifiek richt op asielzoekers met een kwetsbaar profiel, zijnde zwangere vrouwen die naar Lombardije worden gestuurd, families met baby's die naar Emilia-Romagna worden gestuurd, families met kinderen die naar Campania worden gestuurd, een koppel waarvan de vrouw zwanger is in Puglia, een alleenstaande ouder met kinderen overgebracht naar Lazio en een familie met kinderen overgebracht naar Sicilië. Verzoekende partij die een meerderjarige man zonder gezin is toont geenszins aan dat de in het rapport beschreven situaties op haar situatie van toepassing zijn. Verzoekende partij kan bezwaarlijk de bevindingen aangaande deze specifieke situaties doortrekken naar haar eigen situatie.

Het loutere feit voorts dat de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd hebben op het overnameverzoek, maakt evenmin dat daaruit kan besloten worden dat deze autoriteiten hun verplichtingen niet zullen nakomen. Zoals de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst, zullen de Italiaanse autoriteiten *“minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”* hetgeen hen in staat stelt de nodige maatregelen te nemen.

Ook het loutere feit dat België zich geëngageerd heeft om asielzoekers vanuit Italië over te nemen en dit in kader van een relocatieprogramma, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij bij een overdracht naar Italië dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat in de hotspots *“refugees are subjected to summary interviews regardless of the trauma they have experienced, a lack of consideration of special needs and vulnerabilities, and discrimination based on nationality”* wijst de Raad erop dat - naast het feit dat blijkt dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Italië in een opvangcentrum in Milaan heeft verbleven en dat zij geen melding heeft gemaakt slachtoffer te zijn geweest van *“racial profiling”* - de verzoekende partij die als Dublin-terugkeerder overgedragen wordt aan Italië niet aannemelijk maakt dat zij in een hotspot terecht zal komen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Italië in de hoedanigheid van Dublin-terugkeerder slachtoffer zal worden van hetgeen wordt beschreven in het in het verzoekschrift opgenomen citaat.

Ook waar de verzoekende partij verwijst naar een verslag van de Comité Economique et Social Européen waaruit blijkt dat er gevallen van discriminatie zijn vastgesteld in de *“centres de crise”* waarmee de hotspots bedoeld worden, kan zij evenmin overtuigen om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken daar de Raad nogmaals benadrukt dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij als Dublin-terugkeerder dreigt terecht te komen in een hotspot.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden overgedragen aan een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S./België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Daar waar de verzoekende partij aangeeft dat de toegang tot de arbeidsmarkt gebrekkig zou zijn, dient te worden vastgesteld uit nazicht van het AIDA rapport blijkt dat er toegang is tot de arbeidsmarkt, die niet afhankelijk is van een arbeidsmarkttest, niet beperkt is tot specifieke sectoren en niet beperkt is in tijd (p.80-81). Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij zich zal moeten wenden tot het zwarte arbeidscircuit, wijst de Raad erop dat dit niet alleen hypothetisch is, maar bovendien ook niet het gevolg van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar omstandigheden waarin zij als vluchteling zou terechtkomen, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee reeds vooruitloopt op de uitkomst van haar asielprocedure in Italië, terwijl de bestreden beslissing zich beperkt tot een vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de bijhorende verwijderingsmaatregel. De uitkomst van de behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse overheden staat op heden niet vast, zodat het betoog van de verzoekende partij wat dit betreft louter speculatief is.

2.5.2.12. De Raad wijst er tenslotte op dat verzoekende partij op 6 december 2016 werd gehoord in kader van het Dublin-interview en dat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar de mogelijkheid werd ontzegd alles naar voren te brengen hetgeen zijzelf nuttig achtte in kader van dit gehoor. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar recht gehoord te worden werd miskend, dit nog daargelaten de vaststelling dat, zelfs indien dit het geval zou zijn geweest, *quod non in casu*, verzoekende partij geen elementen naar voren heeft gebracht in kader van huidig beroep die tot een andersluidende beslissing zouden kunnen hebben geleid.

2.5.2.13. Voor zover de verzoekende partij nog een schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.5.2.14. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.5.2.15. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER